

פחות ממאה חולין טמאים, דאין תרומה בטילה בהן ופסדי לגמרי, דתרומה צריך אחד ומאה לבטלה, אבל היו בתחתונה מאה חולין, מאה חביות כמו זו של תרומה - דברי הכל לא יטמאה ביד, הואיל ולא פסדי חולין, דתרומה עולה בהן, וחזו בימי טומאה כדמעיסקא לזר. מודה ר' אליעזר כו' - קא סלקא דעתך אמסקנא קאי, אאם לאו דהא פלוגתייהו באם לאו הוא, ולהכי פריך: מודה ר' יהושע דאמר לעיל יטמאה ביד לר' אליעזר, דאמר לא יטמאה ביד, מיבעי ליה למיתני.

בבלי שתוכו טהור וגבו טמא - והאי מודה - לאו אסיפא קאי, אלא ארישא, דקתני: אם יכול להציל רביעית בטהרה - יציל ואפילו כלי זה שהוא בא להציל רביעית זו בתוכו, תוכו טהור וגבו טמא, ואשמעינן ליה לר' אליעזר דאמר אל יטמאה ביד - מודה הוא דמותר להציל בזה, ולא חיישינן דילמא נגע גבו בתרומה ומטמא לה בידיים, ובבלי שנטמא במשקין דטומאתן דרבנן היא דמשכחת לה, כדתניא: כלי שנטמאו אחוריו במשקין - אחוריו טמאין, תוכו או אגרו או אזנו או ידיו - טהורין.

הדרן עלך אור לארבעה עשר.

משנה. כל שעה שמותר לאכול מאכיל - לדוקיאי איצטרך דתידוק: הא משעה שאינו מותר לאכול - אינו מותר להאכיל. ולא יסיק בו תנור וכירים - בגמרא פריך: פשיטא, הא נמי הנאה היא! גמרא. כל שעה שאוכל מאכיל מבעי ליה - אבל השתא דנקט לה בתרי לישני - משמע דאתרי גברי קאי והא ליכא למימר דהכי קאמר כל שעה שמותר לאכול מן התורה, מאכיל אפילו מדרבנן, ותיתוקם אליבא דר' יהודה - דהא איכא שש דמותר לאכול מן התורה, ואסור להאכיל לדברי הכל. אלא הכי קאמר כל שעה - שיש היתר לשום אדם לאכול - מאכיל אף האסור לאכול לבהמתו כו'. בהמה אי משיירא חזי ליה - שאין דרכה להצניע, אבל חיה, כגון חולדה ונמיה וחתול - דרכן להצניע. ואי תנא חיה - הוה אמינא היא עדיפא, משום דאי משיירא - מצנעא לה, ולא עבר עליה בבלי יראה. ולאו אדעתיה - לבטלו. קודם - שיבוא הפסח, דקסברי: מצוה עליו לבערו מן העולם, ולא שיהא קיים.

אני אכריע שמן זכינו לריחו וזכינו לסיכתו הדס לריחו זכינו לסיכתו לא זכינו וקאמר רבי יוחנן הלכה כדברי המכריע לאו משום דמכריע גמור הוא אלא מפרש ונותן טעם לדבריו ותדע דאי מכריע הוא למה הוצרך לפסוק הלכה כמותו הא כבר א"ר יוחנן בפרק כירה הלכה כדברי המכריע וק"ל לפי זה דהכא מאי איריא הכרעה שלישית שאין הכרעה תיפוק ליה דהכרעת תלמיד לאו הכרעה היא כדאמר בפ' כירה (שבת לט:): ארבי עקיבא ור"ח פי' הכרעת שלישית דזר שלישית דהיינו הכרעת תלמיד כדאמר בפ' כירה.

הדרן עלך אור לארבעה עשר.

כל שעה, עבר זמנו אסור בהנאה - ואסור למכור ואם מכר דמיו מותרין דאין תופס את דמיו כדתנן בפ"ב דקדושין (דף נו:): מכרן וקידש בדמיהן מקודשת. לימא מתניתין דלא כר' יהודה - אף לפי המסקנא לא אתיא כר' יהודה אלא הכי קאמר לימא מתני' דלא כר' יהודה אלא כר' מאיר ומסיק דכר' מאיר נמי לא אתי. ואי אשמעינן חיה משום דמצנעא לה - ואין עובר משום בל יטמין דבל יטמין נפקא לן מלא ימצא ואין זה מצוי כיון שאין ידוע היכן הוא וכן משמע בפ"ק (בדף ו:): דפריך וכי משכחת לה ליבטלה משמע דכל כמה דלא משכחת לא עבר בבלי יראה הק' רשב"א היכי שרי להאכיל לחיה שדרכה להטמין הא תנן בפ"ק (דף ט:): מה שמשיר יניחנו בצינעא כדי שלא תטול חולדה בפניו ויהא צריך בדיקה אחריה וכ"ש שאסור ליתן בפניהם ויש לחלק בין חיה לחולדה המגדלים בבתיים דהיא לא מצנעא כולי האי כמו חולדה הטומנת בחורים ובסדקין. וקאי עליה בבלי יראה - פי' אם לא ביטלו והוא הדין דהוה מצי למימר דילמא אתי למיכל מיניה.